

Súd: Krajský súd Trnava
Spisová značka: 10CoP/7/2014
Identifikačné číslo súdneho spisu: 2312221750
Dátum vydania rozhodnutia: 26. 03. 2014
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: Mgr. Dušan Čimo
ECLI: ECLI:SK:KSTT:2014:2312221750.2

ROZSUDOK V MENE SLOVENSKEJ REPUBLIKY

Krajský súd v Trnave v senáte zloženom z predsedu Mgr. Dušana Čima a sudcov JUDr. Zlatice Javorovej a JUDr. Jána Mihala v právnej veci navrhovateľky: L. X., nar. XX. J. XXXX, bytom K., J. O. XX, zastúpenej splnomocnenkyňou: Advokátska kancelária FARDOUS PARTNERS s. r. o., Šaľa, Hlavná 6, proti odporcovi: L. N., nar. XX. F. XXXX, bytom Q., W. XXXX/XX, zastúpenému splnomocnencom: M. N., nar. XX. F. XXXX, bytom ako odporca, o zníženie výživného, o odvolaní navrhovateľky proti rozsudku Okresného súdu Galanta z 25. apríla 2013 č. k. 13P/285/2012 - 142 takto

o z h o d o l :

Odvolací súd napadnutý rozsudok súdu prvého stupňa vo veci samej p o t v r d z u j e .

V časti trov konania napadnutý rozsudok súdu prvého stupňa mení tak, že odporcovi nepriznáva náhradu trov prvostupňového konania.

Súdu prvého stupňa nariaďuje vykonanie opravy označenia splnomocnenkyne navrhovateľky v úvodnej časti jeho rozsudku.

Odporcovi nepriznáva náhradu trov odvolacieho konania.

o d ô v o d n e n i e :

Napadnutým rozsudkom súd prvého stupňa zamietol návrh navrhovateľky (matky odporcu), ktorým sa táto domáhala zníženia výživného k odporcovi zo sumy 99,58 eur na sumu 26,65 eur mesačne s účinnosťou od 10. septembra 2012 a tomu zodpovedajúcej zmeny skoršieho rozsudku upravujúceho vyživovaciú povinnosť - rozsudku Okresného súdu Galanta z 26. februára 2008 č. k. 15P/26/2005-174 v spojení s rozsudkom Krajského súdu v Trnave z 10. decembra 2008 č. k. 24CoP/37/2008-322. Účastníkom (obom ?) potom nepriznal náhradu trov konania. Rozhodnutie vo veci samej odôvodnil právne ust. § 62 ods. 1, 2 a 4, § 75 ods. 1 vety prvej, § 76 ods. 1 a § 78 ods. 1 Zák. o rodine (zákona č. 36/2005 Z. z. v znení neskorších zmien a doplnení), vecne potom najmä záverom o tom, že tu nešlo usudzovať na nástup podstatnej zmeny pomerov (oproti času skoršieho rozhodovania o výživnom) odôvodňujúci navrhovanú úpravu rozsahu vyživovacej povinnosti matky k už plnoletému synovi. Vychádzal z toho, že aktuálne navrhovateľka pracuje, jej priemerný čistý mesačný zárobok je 163,60 eur, je zdravá a vlastní záhradu (nech aj zaťaženú exekúciami); otec odporcu má priemerný čistý mesačný zárobok 933,65 eur a odporca je študentom 3. ročníka súkromnej strednej školy, pričom jeho výdavky za prvý školský rok činili 1.370 eur a inak má bežné výdavky, ktoré sú v plnom rozsahu hrazené jeho otcom. Vzhľadom na vykonané dokazovanie bol súd prvého stupňa názoru, že je v schopnostiach a možnostiach navrhovateľky nájsť si zamestnanie, kde by dosahovala vyšší príjem, na výkon zamestnania nie je viazaná len na oblasť miesta bydliska a navrhovateľka sa napriek tomu, že

má vyživovaciu povinnosť už voči dospelému dieťaťu, ktoré študuje a náklady naň sú vysoké a hradené výlučne jeho otcom, uspokojuje s tým, že pracuje na kratší pracovný čas ani nie za minimálnu mzdu. V časti trov konania potom rozsudok bol odôvodnený právne ust. § 142 ods. 1 O. s. p. (Občianskeho súdneho poriadku č. 99/1963 Zb. v znení neskorších zmien a doplnení) a vecne úspechom odporcu, ktorý však priznanie mu náhrady nenavrhol.

Proti takémuto rozsudku v celom jeho rozsahu podala včas odvolanie len navrhovateľka s návrhom na jeho zmenu (rozsudku) vyhovením návrhu v celom rozsahu, namietajúc najmä vyvodenie súdom prvého stupňa z vykonaných dôkazov nesprávnych skutkových zistení. Namietala jednak správnosť niektorých záverov z rozsudku súdu prvého stupňa (o uspokojení sa navrhovateľky s prácou na kratší pracovný čas ani nie za minimálnu mzdu, ako aj o schopnostiach a možnostiach nájsť si zamestnanie, kde by dosahovala vyšší príjem), najmä však zotrvala na argumentácii, že v dôsledku vedenia trestného konania proti nej (v ktorom bola spod obžaloby oslobodená), nepriaznivej situácie na trhu práce a vzhľadom na jej odbornú kvalifikáciu (SOU železničiarske) a vek, nie je v jej možnostiach a schopnostiach nájsť si zo dňa na deň prácu, hoci si pracovné miesto neustále hľadá. Žiadala zohľadniť nielen potreby odporcu (ktoré nad rámec bežných výdavkov považovala za nepreukázané a výdavky na telefón a internet nepovažovala za nevyhnutné), ale aj jej základné potreby. Na strane navrhovateľky došlo k výraznej zmene pomerov, s ktorou sa súd dostatočne nevysporiadal, keď v čase poslednej úpravy výživného na odporcu bola jedinou spoločníčkou a konateľkou obchodnej spoločnosti, kde poberala mesačnú odmenu konateľky, avšak táto spoločnosť bola v roku 2012 zrušená bez likvidácie a navrhovateľka je aktuálne zamestnaná a pracuje na kratší pracovný čas. Rovnako sa súd nevysporiadal s tým, že odporca bol v čase ostatnej úpravy výživného maloletý a t. č. je už plnoletý, pričom má možnosť príležitostne si privyrábať, čo aj realizuje.

Odporca navrhol napadnutý rozsudok potvrdiť.

Odvolací súd prejednal podľa § 212 ods. 1 a ods. 2 písm. b/ O. s. p. celú vec, pretože od rozhodnutia vo veci samej (zamietajúceho návrh v celom rozsahu a z tohto dôvodu napadnutého ako celok) bolo závislým aj rozhodnutie o trovách konania a to podľa § 214 ods. 1, § 211 ods. 2 a § 101 ods. 2 O. s. p. potom na pojednávaní (v neprítomnosti účastníkov konania a splnomocnenca odporcu, keď neprítomnosť navrhovateľky na pojednávaní ospravedlnila až na odvolacom pojednávaní jej splnomocnenkyňa a to len komunikačnou chybou medzi ňou a navrhovateľkou, v dôsledku ktorej sa mala navrhovateľka dostať omylom na súd prvého stupňa a nie na odvolací súd, teda iným než dôležitým dôvodom a nežiadala o odročenie pojednávania, odporca napriek riadnemu vykázaniu doručenia mu predvolania svoju neprítomnosť na pojednávaní neospravedlnil a od jeho splnomocnenca sa do odvolacieho pojednávania nevrátila doručka), doplnil dokazovanie potvrdeniami o príjmoch odporcu na základe dohody o brigádnickej práci študentov z 12. marca 2014 od INDEX NOSLUŠ s. r. o. Bratislava a z 13. marca 2014 od agentúry brigádnici.sk, spol. s r. o. Galanta, oznámením o zaradení navrhovateľky do evidencie uchádzačov o zamestnanie z 26. novembra 2013, vystaveným Úradom práce, sociálnych vecí a rodiny Prievidza, rozhodnutím Sociálnej poisťovne, pobočka Prievidza, zo 6. decembra 2013 č. 11371/2013-PD-DvN o priznaní navrhovateľke nároku na dávku v nezamestnanosti vo výške 50% denného vymeriavacieho základu 5,5438 eur od 1. novembra 2013 na obdobie 6 mesiacov, potvrdením Obvodného úradu Prievidza, odboru živnostenského podnikania, z 3. septembra 2013 o ukončení podnikania navrhovateľkou vo všetkých predmetoch podnikania uvedených na doklade o živnostenskom oprávnení dňom 27. augusta 2013, potvrdením o podaní daňového priznania k dani z príjmov fyzickej osoby za roky 2011 a 2012 navrhovateľkou, spolu s takýmito daňovými priznaniami, potvrdením živnostníka W. N. - EMICOM, Galanta, z 10. marca 2012 o príjmoch fyzickej osoby - navrhovateľky zo závislej činnosti za rok 2011, potvrdením z 31. októbra 2013 od uvedeného živnostníka o zápočte zamestnaní navrhovateľky a o tom, že navrhovateľka bola jeho zamestnankyňou od 1. septembra 2010 do 31. októbra 2013, upovedomením o podaní obžaloby adresovaným navrhovateľke, podľa ktorého mala byť na ňu podaná obžaloba dňa 23. septembra 2013 Okresnou prokuratúrou Galanta pod č. k. 3 Pv 504/13 - 6 pre prečin zanedbania povinnej výživy a dospel k záveru, že napadnutý rozsudok treba považovať vo veci samej za vecne správny, keď súd prvého stupňa zistil skutkový stav v miere umožňovanej mu okolnosťami prípadu v tejto konkrétnej veci a najmä vec posúdil správne po právnej stránke, čo muselo mať za následok, že odvolaniu nebolo možno priznať ani len čiastočný úspech.

Podľa § 219 ods. 1 O. s. p. odvolací súd rozhodnutie potvrdí, ak je vo výroku vecne správne.

Odvolací súd preskúmal napadnutý rozsudok i konanie mu predchádzajúce a hoci od vydania napadnutého rozsudku prišlo k určitým zmenám v okolnostiach, ktoré bolo potrebné vyhodnotiť odvolacím súdom a je potrebné uviesť, že súd prvého stupňa sa uspokojil s pomerne kusým odôvodnením svojho rozsudku (teda zdôvodnením toho, prečo bolo potrebné návrh zamietnuť), je tu i možnosť doplnenia dokazovania na odvolacom súde, rovnako doplnenie argumentácie odvolacím súdom a tiež zákonná úprava podľa § 219 ods. 1 O. s. p. (ktorá ukladá odvolaciemu súdu praktickú povinnosť potvrdiť napadnutý rozsudok, ak je vo výroku vecne správny), pre ktoré bolo možné rozhodnutie potvrdiť bez ohľadu na jeho nedostatočné zdôvodnenie.

Rozsudkom Krajského súdu v Trnave z 10. decembra 2008 č. k. 24 CoP/37/2008-322, ktorý nadobudol právoplatnosť 16. januára 2009, bol potvrdený rozsudok Okresného súdu v Galante z 26. februára 2008 č. k. 15P/26/2005-174 v časti zverenia odporcu (v tom čase maloletého) do starostlivosti otca s tým, že on bude maloletého zastupovať a spravovať jeho majetok a v časti výživného bol (spomínaný prvostupňový rozsudok) zmenený tak, že matke bolo uložené s účinnosťou od 3. decembra 2005 prispievať na výživu maloletého 3.000 Sk mesačne vždy do 15-teho dňa v mesiaci vopred k rukám otca a nedoplatok na výživnom za obdobie od 3. decembra 2005 do 30. novembra 2008 vo výške 54.000 Sk súd povolil matke zaplatiť v mesačných splátkach po 1.500 Sk splatných ako bežné výživné s účinnosťou od právoplatnosti takéhoto rozsudku, pričom omeškanie s plnením jednej splátky má za následok zročnosť celého dlhu (čím došlo zároveň k zmene rozsudku Okresného súdu Galanta č. k. 12C/173/2002-21 zo 17. marca 2003). Súd vtedy vychádzal z príjmov otca v roku 2005 12.369 Sk, v roku 2006 4.204 Sk, v roku 2007 23.567 Sk a v roku 28.694 Sk, u matky z preukázaných príjmov v roku 2005 (vychádzajúc z daňového priznania) 10.272 Sk, v roku 2006 (vychádzajúc z potvrdenia o odmene za funkciu konateľä) 9.000 Sk a v roku 2007 rovnako z odmeny konateľä vo výške 10.000 Sk mesačne. Zohľadnil, že matka mala do júna 2007 ďalšiu vyživovaciu povinnosť k plnoletému synovi, otec nemal ďalšiu vyživovaciu povinnosť a na strane maloletého zohľadnil, že v priebehu celého rozhodného obdobia navštevoval základnú školu a zvýšené náklady mal až od septembra 2007 v súvislosti s tým, že sa venoval boxu.

Rozsudkom Okresného súdu Galanta z 20. januára 2010 č. k. 13P/104/2009-55 bol zamietnutý návrh matky, ktorým sa domáhala, aby súd v rámci rozhodnutia o nezhode rodičov vo veci prípravy maloletého dieťaťa na budúce povolanie vydal rozhodnutie, ktorým zakáže otcovi umožniť maloletému vycestovať do zahraničia za účelom prípravy na budúce povolanie. Na odvolanie matky proti takémuto rozsudku Krajský súd v Trnave rozsudkom z 20. apríla 2010 č. k. 24CoP/23/2010-71 napadnutý rozsudok súdu prvého stupňa potvrdil, pričom rozsudok tu nadobudol právoplatnosť 7. mája 2010.

Napokon rozsudkom Okresného súdu Galanta z 5. mája 2010 č. k. 16P/8/2010-182 bol zamietnutý návrh matky na zníženie výživného, konanie o návrhu otca na zvýšenie výživného bolo zastavené a o trovách konania bolo rozhodnuté tak, že žiaden z účastníkov nemá právo na náhradu trov konania. Súd vtedy vychádzal zo zistení, že k zníženiu príjmu matky došlo výlučne jej zavinením, pre dlžoby z podnikateľskej činnosti nevyvíjala žiadnu podnikateľskú činnosť, vykonávala kroky k likvidácii spoločnosti, ktorej bola jedinou konateľkou aj vlastníčkou, získala finančné prostriedky z odpredaja strojov, ktoré používala na podnikateľskú činnosť, bola dobrovoľne nezamestnaná a nebola sociálne odkázaná. Dôkazy o tom, že matka nedosahuje žiadne príjmy súd vyhodnotil len ako účelový prostriedok potvrdzujúci, že matka nemá záujem na plnení vyživovacej povinnosti k maloletému minimálne do času, kým sa rozhodne o súhlase so štúdiom dieťaťa v cudzine. Tiež vychádzal z toho, že na strane maloletého došlo k zmene pomerov, keď tento študuje v zahraničí. Na odvolanie matky maloletého proti uvedenému rozsudku bol rozsudkom Krajského súdu v Trnave z 24. augusta 2010 č. k. 9CoP/40/2010-202 rozsudok súdu prvého stupňa v napadnutej časti zníženia výživného potvrdený a rozsudok v tejto časti nadobudol právoplatnosť 14. septembra 2010.

Rozhodná právna úprava robíaca možnosť zmeny skoršieho rozhodnutia o výživnom závislou na existencii zmeny pomerov pri narábaní s jednotlivými v tomto smere relevantnými (významnými) kritériami (ktorými sú podľa už súdom prvého stupňa citovaného ust. § 75 ods. 1 vety prvej Zák. o rodine na jednej strane odôvodnené potreby výživou oprávneného a na strane druhej možnosti, schopnosti

a pomery výživou povinného) pracuje so zisťovaním a porovnávaním pomerov existujúcich v čase pôvodného rozhodnutia (majúceho sa prípadne zmeniť) aj v čase rozhodovania o zmene (teda spravidla o návrhu sledujúcom úpravu skoršieho rozhodnutia o vyživovacej povinnosti), resp. podľa okolností prípadu i v určitom časovom úseku predchádzajúcom začatiu konania o zmene (s prihliadnutím k dnes už len výnimočnej, na prejednávanej veci inak nedopadajúcej možnosti úpravy výšky výživného na maloleté dieťa i za čas troch rokov spätne od podania návrhu). Pomeri zhora sú opäť v závislosti na konkrétnych okolnostiach posudzovanej veci buď reálne existujúce pomery účastníkov (rozumej ich príjmové, majetkové a celkové sociálne pomery najčastejšie doložené i správami o príjmoch a ostatnej finančnej a inej situácii tej-ktorej osoby, resp. inými tomu na roveň postavenými podkladmi), alebo (za splnenia určitých zákonom ustanovených podmienok) i pomery reálne síce neexistujúce, vyjadrujúce však najmä pri vyhodnocovaní miery schopnosti výživou povinnej osoby plniť si vyživovaciu povinnosť jej skutočné predpoklady zhostiť sa plnenia takejto povinnosti. Práve toto má na mysli ustanovenie § 75 ods. 1 vety druhej Zák. o rodine, podľa ktorého na schopnosti, možnosti a majetkové pomery povinného prihliadne súd aj vtedy, ak sa povinný vzdá bez dôležitého dôvodu výhodnejšieho zamestnania, zárobku, majetkového prospechu; rovnako prihliadne aj na neprimerané majetkové riziká, ktoré povinný na seba berie. Účelom takejto úpravy je ustanovenie miery schopností, možností a majetkových pomerov výživou povinného síce len v podobe konštatovania hypotetických pomerov, na druhej strane však takých, ktoré by za riadneho chodu vecí, čiže za predpokladu naozaj zodpovedného počínania výživou povinného bolo možno dôvodne očakávať. Podobne je to inak aj u úpravy zakotvenej dnes v ust. § 63 ods. 1 vety druhej Zák. o rodine a predpokladajúcej postih rodiča (poberajúceho príjmy z inej než závislej činnosti podliehajúcej dani z príjmu a neplniaceho si povinnosť takého príjmy súdu preukázať, doložiť a prípadne sprístupniť aj iné potrebné údaje) v podobe zákonnej domnienky priemerného mesačného príjmu takéhoto rodiča vo výške dvadsaťnásobku sumy životného minima; nech aj v takomto prípade príslušná zákonná domnienka slúži jednak ako preventívny prostriedok na riadne plnenie si povinností na úseku preukazovania kritérií významných pre úpravu výživného osobami, u ktorých dosledovanie ich reálnych pomerov môže byť spojené s rôznymi ťažkosťami, ale i ako forma hrozacej sankcie za nerešpektovanie zákonom ustanovenej povinnosti (v podobe úvahy o takom mesačnom príjme výživou povinného, z ktorého i vymeranie inak drastického výživného by už nemuselo byť nepredstaviteľným, resp. neobhájiteľným).

Pri vyjdení z vyššie citovaných ustanovení zákona však nevyhnutným je aj ďalší záver, podľa ktorého dôvodom pre ustúpenie od skoršieho ustálenia reálne nejestvujúcich, za riadneho chodu vecí však predpokladateľných možností, schopností a majetkových pomerov výživou povinného (ako od tzv. odrazového mostíka, čiže východiska pre úvahy o existencii prípadnej neskoršej zmeny pomerov) nemôže byť názor o obraznom vyžehlení si výživou povinným počínania z minulosti zbavujúceho ho možnosti plniť si vyživovaciu povinnosť vo vyššom rozsahu. Je to totiž práve nutnosť v každom (z viacerých do úvahy prichádzajúcich a v prípade účastníkov konania z prejednávanej veci dokonca i reálne vedených) konaní o úpravu výživného porovnávať rozhodné kritériá, ktorá vylučuje, aby sa pri vyhodnocovaní pôvodného stavu v neskoršom konaní prihliadalo (z pohľadu tzv. východiskového momentu) na iné pomery, než v konaní skoršom, ak tu ide o prípad zamietnutia skoršieho návrhu. Toto samozrejme neplatí len v prípade opaku, teda vtedy, ak by s návrhom na úpravu rozsahu vyživovacej povinnosti bol zaznamenaný prinajmenšom čiastočný úspech, tu však práve pre logiku vecí, ktorá po právoplatnosti rozhodnutia zmeňujúceho skoršie rozhodnutie o výživnom prikazuje za nový východiskový stav (pre prípadné požiadavky na korekciu aj takéhoto ostatného rozhodnutia) brať už pomery existujúce tu v čase vydania takéhoto rozhodnutia (posledného rozhodnutia predchádzajúceho novému návrhu, pokiaľ takýmto rozhodnutím nedošlo k zamietnutiu skoršieho návrhu). Pri riadení sa už uvedenými úvahami a tiež základným leitmotívom právnej úpravy vyživovacej povinnosti rodičov k deťom, ktorým je záujem dieťaťa, je však namieste uzavrieť i to, že dôvodom pre upustenie od úvah o len hypotetickom príjme výživou povinného spôsobom vyplývajúcom z ust. § 75 ods. 1 vety druhej Zák. o rodine je iba taká zmena v možnostiach, schopnostiach alebo majetkových pomeroch príslušnej osoby, ktorá činí pomoc v podobe opretia sa o iné, než reálne existujúce pomery nepotrebnou, pretože by to bolo v rozpore so záujmom výživou oprávneného. Takouto zmenou je však z logiky vecí len zlepšenie možností, schopností a majetkových pomerov výživou povinného nad úroveň predstavovanú jeho skoršími hypotetickými pomermi.

Odvolaiteľka argumentovala, že vírom určitých udalostí (vznesenie jej obvinenia a vedenie trestného stíhania proti nej) a okolností (napr. nepriaznivá situácia na trhu práce, odborná kvalifikácia

navrhovateľky získaná na SOU železničiarom a jej vek) sa ocitla v situácii, ktorá je pre ňu len problematicky riešiteľná a má ťažkosti pri nájdení si zamestnania, pri zabezpečení zdroja príjmu a tým pádom aj v plnení si vyživovacej povinnosti k odporcovi. Tieto udalosti a okolnosti však nemali žiaden právny význam pre rozhodnutie, ktoré sa požadovalo návrhom i odvolaním v predmetnej veci a to z týchto dôvodov :

Obdobie sledované (resp. kryté) návrhom na začatie konania v tejto veci bolo treba prakticky rozčleniť na 2 obdobia a to 1. obdobie, v ktorom ešte navrhovateľka disponovala statusom živnostníčky a teda aj poberateľky príjmov aj z inej než závislej činnosti (do 27. augusta 2013, kedy navrhovateľka ukončila podnikanie) a 2. obdobie, v ktorom už bola len zamestnankyňou, resp. bola aj nezamestnanou, evidovanou uchádzačkou o zamestnanie a poberateľkou len podpory (ktoré druhé obdobie možno takto ešte rozčleniť na 2 podobdobia).

V prvom z týchto období bola navrhovateľka poberateľkou príjmov zo závislej činnosti, čo sa preukázalo listinnými dôkazmi, avšak zároveň mala status živnostníčky (zástupca odporcu na pojednávaní 24. októbra 2012 tvrdil, že navrhovateľka naďalej pracuje v odbore, ako už podnikala, len stroje previedla na zamestnávateľa a spochybnil vierohodnosť jej príjmov), túto skutočnosť súdu prvého stupňa neoznámila, nepredložila podklady na zhodnotenie svojich majetkových pomerov (tzv. edičná povinnosť podľa § 63 ods. 1 vety prvej Zák. o rodine) a vzhľadom k tomu, že dožiadanie daňového úradu žiaden z účastníkov nenavrhol, bolo namieste aplikovať právnu domnienku ustanovenú v ust. § 63 ods. 1 vety druhej Zák. o rodine, teda takto už nevyvrátiteľnú právnu domnienku, že výška priemerného mesačného príjmu navrhovateľky predstavuje dvadsaťnásobok sumy životného minima. Takýto príjem bol z pohľadu reálnej príjmovej situácie navrhovateľky možno až v závratnej výške a disponoval by ju na platenie podstatne vyššieho než ostatným rozsudkom určeného výživného, čo však pre odvolací súd malo len postranný význam, keďže predmetom konania bola len požiadavka navrhovateľky na zníženie výživného a nie aj požiadavka jej procesného súpera v spore (odporcu) na zvýšenie výživného (čiže súd bol viazaný návrhom v tom smere, že sa má vyporiadať len s otázkou, či z takéhoto dôvodu môže obstať požiadavka na zníženie výživného a nie aj s otázkou či sa má platiť hypoteticky aj vyššie výživné, pretože to predmetom tohto konania nebolo). S poukazom na podnikateľský status navrhovateľky a nesplnenie ňou edičnej povinnosti bolo treba až do 27. augusta 2013 (kedy zaniklo živnostenské oprávnenie navrhovateľky) vychádzať z predpokladaného príjmu navrhovateľky vo výške dvadsaťnásobku sumy životného minima a možno uzavrieť, že dôvod na zníženie výživného do 27. augusta 2013 tu preto nebol.

Ohľadom druhého obdobia, nasledujúceho po usporiadaní si pomerov navrhovateľkou ukončením živnostenského podnikania, z písomných podkladov doložených v spise nebolo zrejmé a navrhovateľka žiadnym spôsobom ani nezrejmla (v ktorom smere ostala dôkazne nie pasívna, ale dôkazne nedostatočná), z akého dôvodu ukončila zamestnanie zaručujúce jej síce minimálny príjem (a navyše so zamestnaním len na kratší než týždenný pracovný čas), zaručujúce jej však predsa len vyšší príjem, ako je jej dnešný príjem z podpory v nezamestnanosti. Preto ohľadom druhého obdobia bolo treba uplatniť ďalší zákonom predpokladaný faktor a síce faktor tzv. potenciality príjmov podľa § 75 ods. 1 vety druhej Zák. o rodine, keď sa prihliada na príjem dosiahnuteľný (nie dosiahnutý) a v tomto prípade dosiahnuteľným príjmom musel byť príjem minimálne vo výške príjmu pochádzajúceho z ostatného zamestnania navrhovateľky z dôvodu, že tu bolo treba usudzovať na vzdanie sa takéhoto príjmu bez dôležitého dôvodu, nakoľko v konaní nebolo produkované nič, z čoho by sa dalo usúdiť, prečo takéto zamestnanie bolo potrebné ukončiť, zvlášť ak sa čiastočne rozchádzali aj predložené podklady, keď ostatný zamestnávateľ navrhovateľky tvrdil v jednom prípade, že zamestnanie navrhovateľky u neho začalo až od 1. januára 2012 (č. l. 35) a v ostatnom potvrdení, že trvalo už od 1. septembra 2010 (č. l. 230), takže vznikli aj pochybnosti ako to s potvrdeniami je. Podstatné ale bolo, že išlo o zamestnanie na dobu neurčitú, ktoré zaručovalo navrhovateľke určitú istotu, o ktorú práve svojím rozhodnutím ukončiť pracovný pomer dohodou a teda nie celkom uváženým počínaním (z pohľadu plnenia jej vyživovacej povinnosti) prišla. Odvolací súd musel preto v takomto prípade vychádzať z hypotetického príjmu navrhovateľky (ktorý dosahovala u ostatného zamestnávateľa) a nie z toho reálne dosahovaného (podpory). Za tejto situácie preto ani v tomto ďalšom období nebolo možné vychádzať z toho, že sú tu okolnosti odôvodňujúce zníženie výživného, keď na jednej strane je tu síce možný a vlastne ani nepopierateľný faktický stav znižovania príjmov na strane navrhovateľky, na druhej strane je tu však evidentný stav permanentného zvyšovania potrieb na strane vyživou

oprávneného, ktorým je už plnoletý syn navrhovateľky. Za tejto situácie nie je možné vychádzať z toho, že by tu bola dôvodná požiadavka na zníženie výživného a z tohto dôvodu odvolací súd nevyhoviel ani návrhu splnomocnenkyne navrhovateľky na ďalšie doplnenie dokazovania výsluchom účastníkov, predovšetkým navrhovateľky za účelom objasnenia jej snahy o hľadanie si zamestnania, ako aj bližšieho rozkrytia jej aktuálnej majetkovej a sociálnej situácie, keďže vykonanie takéhoto dokazovania (nech by bol výsledok akýkoľvek) by nemalo vplyv na rozhodnutie vo veci samej.

Preto odvolací súd rozsudok zamietajúci návrh na zníženie výživného vo veci samej potvrdil podľa § 219 ods. 1 O. s. p. aj s doplnením dôvodov (pre ktoré tak bolo treba urobiť) podľa § 219 ods. 2 rovnakého zákona.

Podľa § 220 O. s. p. ale musel zmeniť napadnutý rozsudok v časti o trovách konania, keďže v tejto časti nezodpovedal procesnému právu. Súd prvého stupňa totiž nepriznal náhradu trov konania obom účastníkom, hoci jednému v závislosti na výsledku konania nevzniklo právo vôbec (navrhovateľke) a druhému šlo nepriznať náhradu trov konania z dvoch dôvodov, z ktorých prvým bolo, že sa takéhoto procesného práva vzdal (výslovne alebo aj nevýslovne) a nepožadoval náhradu, tým druhým potom to, že mu žiadne trovy nevznikli. V prejednávanej veci sa rozdiel medzi jedným alebo druhým dôvodom zotrel tým, že úspešný odporca nepodal proti takejto časti rozhodnutia odvolanie, čím sa vlastne procesného práva na náhradu trov prvostupňového konania vzdal.

Zároveň podľa § 222 ods. 3 a § 164 O. s. p. bolo nutné uložiť súdu prvého stupňa, aby opravil zrejmu nesprávnosť v úvodnej časti napadnutého rozsudku v časti označenia splnomocnenkyne navrhovateľky, ktorou je právnická osoba a nie fyzická osoba túto reprezentujúca. Uniklo totiž pozornosti súdu prvého stupňa, že navrhovateľka na svoje zastupovanie v konaní pôvodne splnomocnila advokátku JUDr. Renátu Fardousovú (tu por. plnomocenstvo z 3. septembra 2012 na č. I. 5 spisu), ktorá si na poskytovanie právnych služieb v zmysle zákona č. 586/2003 Z. z. o advokácii založila obchodnú spoločnosť Advokátska kancelária FARDOUS PARTNERS s. r. o., Šafa, Hlavná 6 (v tejto súv. por. i zápis vo vložke č. 30072/T oddielu Sro obchodného registra vedeného Okresným súdom Trnava) a momentom vzniku takejto obchodnej spoločnosti, ktorej je aj konateľkou (čiže už 18. septembra 2012, tu por. opäť zápis v obchodnom registri) stratila možnosť (oprávnenie) na poskytovanie právnych služieb samostatne (tu napokon por. i ust. čl. I § 12 ods. 1 písm. a/ a e/ zákona č. 586/2003 Z. z. v znení neskorších zmien a doplnení, podľa ktorého advokát môže vykonávať advokáciu samostatne alebo ako konateľ spoločnosti s ručením obmedzeným v spojitosti s ust. čl. I § 15 ods. 6 rovnakého zákona, podľa ktorého advokát, ktorý vykonáva advokáciu ako konateľ spoločnosti s ručením obmedzeným, nemôže súčasne vykonávať advokáciu samostatne, v združení, ako spoločník verejnej obchodnej spoločnosti alebo komanditnej spoločnosti, alebo ako konateľ inej spoločnosti s ručením obmedzeným). I keď podľa vety druhej naposledy citovaného ustanovenia v znení do 31. decembra 2012 sa advokáti mohli dohodnúť na dočasnom samostatnom poskytovaní právnych služieb v jednej veci alebo vo viacerých vopred vymedzených veciach, ak spoločenská zmluva neurčuje inak, nič také preukázané nebolo a 23. januára 2013 navrhovateľka na svoje zastupovanie v predmetnom konaní splnomocnila (hoc aj takto už nadbytočne) obchodnú spoločnosť Advokátska kancelária FARDOUS PARTNERS s. r. o., Šafa, Hlavná 6 (viď č. I. 88). I napadnutý rozsudok bolo treba doručiť jej, čo obdobne platilo o potrebe uvedenia takejto osoby za zástupkyňu navrhovateľky v úvodnej časti napadnutého rozsudku, to sa ale nestalo a napadnutý rozsudok bol súdom prvého stupňa doručovaný i doručený fyzickej osobe JUDr. Renáte Fardousovej (tu por. doručenkou na č. I. 146) a až odvolacím súdom bol doručený obchodnej spoločnosti takejto advokátky (viď doručenkou na č. I. 174).

Napokon odvolací súd podľa § 224 ods. 1 a § 142 ods. 1 O. s. p. v odvolacom konaní plne úspešnému odporcovi nepriznal náhradu trov odvolacieho konania, pretože mu jednak preukázateľne žiadne trovy nevznikli (s výnimkou podania vyjadrenia k odvolaniu), na odvolacie pojednávanie sa nedostavil a nepodal návrh na priznanie mu náhrady trov odvolacieho konania,

preto bolo potrebné rozhodnúť o náhrade trov odvolacieho konania prakticky identicky ako o náhrade trov konania prvostupňového.

K prijatiu tohto rozsudku došlo pomerom hlasov 3 : 0, čiže jednomyseľne (čl. I § 3 ods. 9 posledná veta zákona č. 757/2004 Z. z. v znení neskorších zmien a doplnení).

Poučenie:

Tento rozsudok nemožno napadnúť odvolaním.